

Chương 1

*M*ay mắn bất ngờ

Đôi cánh thiên thần trắng muốt, xinh đẹp.

Chiếc gậy thần với những viên đá quý sáng lấp lánh.

Thần may mắn mỉm cười, vạch một tia sáng trên bầu trời.

Nỗ lực hết mình để nắm lấy nó. Nó sẽ đưa bạn đến vương quốc mộng mơ.

*V*OL 1-1

Một buổi chiều mùa hạ dịu mát, những cơn gió nhẹ nhàng lướt qua người, không để lại bất kỳ cảm giác nhót dính nào. Mặt trời đỏ lựng hắt lên ánh hào quang, nhuộm không gian thành sắc đỏ của anh đào, rực rỡ nhưng không chói mắt. Những bông hoa sen kiêu hãnh nở trên hồ nước trong sân trường, không hề bận tâm đến những chú cá nhỏ đang làm nũng dưới mặt lá xanh mon mơn, quấy mình tạo thành những gợn sóng lăn tăn.

Thình thoảng có mấy tia sáng nghịch ngợm hắt qua song cửa sổ, rọi chiếu vào phòng nhạc. Những hạt bụi bay bay dưới ánh nắng, như đang thì thầm to nhỏ về tiếng đàn du dương trầm bổng.

Phòng nhạc trông trải nhưng sáng sủa. Cách bài trí giá để bản nhạc và bàn ghế ở đây theo phong cách cổ điển. Mùi hương của gỗ lan tỏa khắp mọi nơi.

Giữa phòng nhạc là một cây đàn tranh cổ tao nhã. Một cô gái thanh tú hơi ngả người về phía trước, hai mắt khép hờ, những ngón tay nhẹ lướt trên dây đàn. Phần từng hương lẫn với tiếng đàn bay lượn trong không trung, càng tăng thêm phần hấp dẫn cho người chơi đàn.

Mái tóc đen nhánh dài đến eo được vén gọn gàng sau tai. Mười ngón tay dài và trắng mịn. Ngón tay lướt nhẹ tạo thành đường cong hoàn mỹ trong không trung rồi lại từ từ hạ xuống. Những nốt nhạc như nhảy múa giữa không trung, tiếng nhạc du dương trầm bổng say đắm.

Bản nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.

Người phụ nữ trung niên đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía cô gái lúc ấy cũng quay người lại, mỉm cười và nói: “Rất tốt, rất tốt”.

Người phụ nữ nhìn cô học trò giỏi giang của mình với ánh mắt tán thưởng, không tiếc lời khen ngợi: “Bản nhạc *Khổng tước đông nam phi*(1) này rất khó. Cô còn lo không biết có phải mình chọn sai bản nhạc cho em không. Nhưng em đã hoàn thành rất xuất sắc, ngoài cả sự mong đợi của cô. Dù là kỹ thuật diễn tấu, cách biểu hiện tình cảm hay phương pháp biểu diễn đều rất tốt. Cô tin rằng chắc chắn em sẽ vượt qua vòng phỏng vấn vào trường cấp ba thuộc Học viện Âm nhạc Trung Quốc lần này.

“Thật ạ? Thật sự có thể được ạ?”. Hiểu Tranh nói, nhìn cô Diệp bằng ánh mắt rất chân thành. Đôi mắt to tròn dưới đôi lông mày rậm sáng lấp lánh, toát lên vẻ trẻ con đáng yêu.

“Ừ, đúng rồi, trường mình có một suất trao đổi học sinh sang Hàn Quốc. Em đã nghe nói chưa?”. Cô Diệp bước lại gần, khẽ hỏi Hiểu Tranh.

“Rồi ạ, nhưng em nghĩ chuyện ấy không liên quan đến em. Nhiệm vụ quan trọng hàng đầu của em bây giờ là vượt qua kỳ thi phỏng vấn của trường cấp ba Học viện “Âm nhạc”. Hiểu Tranh gấp bản nhạc, ngẩng đầu nhìn cô Diệp với ánh mắt ần chứa sự tò mò.

“Nếu em đến Hàn Quốc sẽ có thể gặp một người. Cô ấy là một trong những nghệ sĩ đàn tranh vô cùng nổi tiếng hiện nay”. Cô Phó chậm rãi nói.

“Sao lại thế được ạ? Đàn tranh là nhạc cụ truyền thống của Trung Quốc. Nghệ sĩ đàn tranh giỏi nhất sao lại là người nước ngoài ạ?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên hỏi.

Cô Phó không nói gì, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, ngược nhìn bầu trời đêm u tối, dường như ký ức đang quay trở về với những năm tháng xa xôi trước đây.

“Cô ấy tên là Hàn Âm Ái, là người Trung Quốc. Từ nhỏ đã theo học đàn tranh của giáo sư Tăng, bậc thầy về đàn tranh thời bấy giờ. Về sau, cô ấy dạy học trong Học viện Âm nhạc Trung Quốc. Lúc ấy, cô vẫn là học sinh của Học viện Âm nhạc. Kỹ thuật chơi đàn của cô ấy mang phong cách rất đặc biệt, khiến người khác không khỏi thán phục. Nhưng sau này không biết vì lý do gì mà vội vàng rời khỏi Trung Quốc, không hề có tin tức gì. Nghe người ta nói cô ấy dạy học trong một trường đại học của Seoul. Trường học mà chương trình trao đổi học sinh đưa sang chính là trường cấp ba trực thuộc Đại học Seoul. Cô nghĩ đây là một cơ hội tốt. Em có thể thử xem sao”. Cô Diệp mỉm cười, ánh mắt của cô ần chứa sự khích lệ.

“Vâng ạ, vậy thì em sẽ cố gắng hết sức”. Hiểu Tranh gật đầu. Lúc này, trong lòng cô hàng ngàn ngọn sóng trào dâng. Dòng suy nghĩ có chút rối bời.

Đêm khuya yên tĩnh, Hiểu Tranh ngồi trước bàn học, đắm chìm trong suy tư. Seoul, một thành phố ở phía bắc xa xôi. Đối với cô, thành phố ấy có một thứ tình cảm rất đặc biệt. Nhưng với điều kiện kinh tế hiện nay của cô, sống ở Hàn Quốc là một chuyện vô cùng khó khăn. Cho dù là học sinh được cử đi, không cần lo học phí, nhưng tiền ăn ở đi lại cũng không phải là một khoản nhỏ. Nhưng, dù có khó khăn thế nào, Hiểu Tranh vẫn muốn cố gắng hết sức. Bởi vì ở đó, cô không chỉ có thể nâng cao tài nghệ chơi đàn tranh, quan trọng hơn là cô được gặp một người. Một người mà cô ngày đêm mong nhớ. Chiếc đồng hồ treo tường đồ chuông ding dang. Hiểu Tranh mở ngăn kéo, cẩn thận nâng tập phiếu chuyển tiền đặt vào một chiếc hộp được trang trí tinh xảo. ánh đèn màu vàng cam nhàn nhạt chiếu rọi vào khuôn mặt rạng rỡ của cô. Lòng quyết tâm đã khắc sâu trong trái tim cô.

VOL 1-2

Bước ra từ phòng giáo viên chủ nhiệm, Hiểu Tranh mỉm cười rạng rỡ. Cô thở phào nhẹ nhõm, ngược nhìn bầu trời cao vợi vợi.

Ánh nắng chan hòa, bầu trời trong xanh, giống như một tấm gương khổng lồ. Những đám mây trắng đáng yêu trôi bồng bênh, tô điểm cho bầu trời.

Thời tiết thật đẹp, dường như bầu trời cũng đang mỉm cười. Cô mãi nguyện nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó men theo hành lang dài tít tắp về phòng học của mình.

Khi đi qua các lớp học khác, những nam sinh ngồi gần cửa sổ nhìn thấy bóng dáng của cô lại thi nhau thò đầu ra cửa sổ để nhìn ngắm.

Tâm trạng thực sự rất vui, cô không kìm được mỉm cười.

Nụ cười của cô giống như đóa hoa của mùa xuân ấm áp. Trong nháy mắt, đóa hoa ấy nở rộ, rực rỡ, lay động lòng người.

Phía sau lưng vang lên tiếng huýt sáo, tiếng thì thầm to nhỏ, tiếng bàn ghế xô xệch, tiếng sách vở đồ dùng rơi xuống đất.

Cô không ngoảnh đầu lại mà tiếp tục đi về lớp của mình.

“Nụ cười hết chỗ nói?”

“Cô ta tưởng mình là ai cơ chứ? Lúc nào cũng ra vẻ ta đây”.

“Mới đầu thì vờ như thanh cao, bây giờ chẳng phải cũng sốt sắng chạy đi đăng ký sao?”.

Một đám nữ sinh mồm năm miệng mười, bàn tán xôn xao.

“Cũng không suy nghĩ xem khả năng của mình đến đâu, cô ta có tư cách đăng ký không? Dù là du học không mất tiền nhưng tiền sinh hoạt vẫn phải tự mình bỏ ra. Mức sinh hoạt của người dân Hàn Quốc cao như thế, một đứa nghèo kiết xác như cô ta dựa vào cái gì mà đòi đi?”. Trương Mỹ Lệ, người giàu có nhất lớp mỉa mai nói. Trên khuôn mặt tròn như cái đĩa tây là nụ cười rất khó coi.

Bình thường cô ta thấy chướng mắt nhất là Tần Hiểu Tranh. Chẳng phải là học giỏi hơn một chút thôi sao, có gì ghê gớm cơ chứ? Trương Mỹ Lệ sờ lên khuôn mặt phúng phính của mình, nổi phần nộ trong lòng lại trào dâng.

“Đúng thế, đúng thế”.

Thấy mọi người đồng thanh tán thưởng, Trương Mỹ Lệ càng tỏ ra đắc chí: “Cô ta không lượng sức mình đi đăng ký cũng được thôi, cho cô ta biết thế nào là mất mặt. Ha ha”.

“Ha ha ha...”. Tiếng cười vang dội khắp nơi.

Hiểu Tranh không nói gì. Khuôn mặt bình tĩnh như mặt nước hồ phẳng lặng. Có lẽ những lời chế nhạo, bàn tán và mỉa mai như thế này bao nhiêu năm nay cô đã quen rồi. Trước đây cô còn ầm ức, chạy ra nói lại vài câu, nhưng thời gian trôi đi, thêm vào đó, một lòng say mê chơi đàn khiến cô trở nên bình tĩnh hơn.

Cô khẽ thở dài rồi bước vào lớp như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sự xuất hiện của cô khiến tất cả mọi người im bật. Bỗng chốc lớp học lặng phắc như tờ.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế của mình.

Bình thản đọc sách. Đôi hàng mi rậm rạp, khẽ xòa xuống khiến người ta không nhìn rõ ánh mắt của cô, nhưng có thể cảm nhận được nghị lực và sự mạnh mẽ toát ra từ con người ấy.

VOL 1-3

Phòng học lớp 9A.

Bây giờ đang là giờ họp lớp. Cô Tôn chủ nhiệm đeo cặp kính viền đen, đứng trên bục giảng, nhắc đi nhắc lại với cả lớp đến lần thứ N (N tuyệt đối lớn hơn 100) lời căn dặn cũ rích mà không hề thấy nhàm chán: “Bây giờ các em sắp tốt nghiệp rồi. Các em cần chuyên tâm, chăm chỉ ôn tập. Cố gắng bằng tất cả sự nỗ lực của mình để đạt được thành tích cao nhất...”.

Phía dưới, tất cả học sinh đều cố gắng hết sức để giữ yên lặng, chăm chú lắng nghe bài “ngữ văn” đã thuộc lòng như lòng bàn tay. Nhưng tâm trí thì đã bay ra ngoài phòng học từ lâu.

Hôm nay là một ngày trọng đại. Ngày công bố danh sách học sinh lọt vào vòng trong chương trình trao đổi học sinh Trung - Hàn. Đứng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được, chắc chắn là bây giờ học sinh toàn trường đều nóng lòng chờ đợi tiếng chuông tan học. Nhưng cô Tôn vẫn nói không ngừng nghỉ. Đúng là khiến người ta không thể chịu đựng được. Trên khuôn mặt của một số học sinh đã lộ vẻ mặt đau khổ, đáng thương.

Cô Tôn không hề nhận thấy sự khác lạ của lũ học trò mà vẫn tiếp tục bài thuyết giáo của mình: “phải biết rằng thi được vào trường cấp ba trọng điểm có nghĩa là đã bước được một chân vào cánh cửa trường đại học...”.

Trương Văn huých tay Hiếu Tranh, khẽ nói với cô bằng giọng điệu hết sức khó chịu: “Bài thuyết giáo của cô Tôn cứ như là vải bó chân ấy, vừa thối vừa dài, chán chết đi được”.

Hiếu Tranh hơi nghiêng đầu, đặt tay lên miệng rồi khẽ “suyt” một tiếng.

Nhưng cô Tôn với đôi tai nhanh nhạy đã nghe thấy tiếng động và nhìn về phía họ. Cô dùng thước gõ xuống bàn, tức giận nói: “Ai đang nói? Bây giờ là giờ học, có biết không hả? Trương Văn, biết ngay là em mà. Cả lớp chỉ có một mình em không chuyên tâm. Nhìn lại thành tích thi thử của em lần này đi. Tôi thật lo thay cho em. Bây giờ em vẫn còn mặt mũi để nói chuyện trong giờ học à?”.

Trương Văn không sợ chết mà khẽ nói: “Nhưng hôm nay là ngày công bố danh sách những người lọt vào vòng trong mà. Cô ơi, cô cho về sớm đi ạ”.

“Đúng đấy ạ”. Cả lớp nhìn cô với ánh mắt mong đợi.

“Cái gì?”. Cô Tôn hơi ngạc nhiên.

Chính là chương trình trao đổi học sinh Trung - Hàn ấy ạ. Hôm nay là ngày công bố danh sách những người lọt vào vòng trong. Cả lớp mình đều đăng ký tham gia. Mong cô cho tan sớm một chút ạ”.

“Đúng đấy ạ, đúng đấy ạ”. Cả lớp đồng thanh nói.

Thì ra là thế. Cuối cùng thì cô Tôn đã hiểu. Cái bọn học sinh cứng đầu này, đúng là không biết sống chết.

Tuy trong lòng rất tức giận nhưng cô Tôn không hề biểu lộ ra mặt. Cô dùng tay đẩy cặp kính sắp rơi xuống, mỉm cười với cả lớp rồi nói: “Nếu đã như vậy thì...”. Cô cố tình kéo dài âm cuối. Cả lớp nín thở đợi chờ.

“Sao ạ?”. Cả lớp đồng thanh nói.

“Vậy thì tan học muộn hơn mọi ngày”.

Hả?

Đầu óc có chút u mê không thể hiểu nổi. Cả lớp ngơ ngác nhìn cô.

Nụ cười vụt tắt trên khuôn mặt của cô Tôn. Thay vào đó là âm thanh chói tai của chiếc thước kẻ và tiếng “gầm rú” của “bà la sát”: “Đang nằm mơ giữa ban ngày hả? Dám yêu cầu tôi cho tan học sớm. Cũng không nghĩ xem học sinh trao đổi chỉ có một, lẽ nào ai cũng có phần sao? Không chịu khó ôn tập để thi cho tốt mà cứ ôm lấy cái giấc mộng hảo huyền ấy. Đúng là không thể chấp nhận được. Tức chết đi được”. Cô thở hắt hắt rồi nghiêm giọng nói: “Các em nghe cho rõ đây, hãy chăm chỉ mà ôn tập cho tôi. Chuẩn bị thật tốt cho kỳ thi mới là điều mà các em nên làm. Nghe rõ chưa?”.

Sặc! Cô Tôn mà nổi trận lôi đình thì quả vô cùng đáng sợ!

Cả lớp lập tức im bật, sợ đến nỗi không dám hé nửa lời.

Cô Tôn mãi nguyện nhìn những chú nai con ngoan ngoãn. Trong lòng không khỏi đắc chí - ha ha, cũng không nghĩ xem ta đã giành được bằng khen chủ nhiệm xuất sắc trong ba năm liền. Sao có thể chỉ là hư danh được?

Cuối cùng tiếng chuông tan học cũng vang lên.

Những khuôn mặt vốn tiu nghỉu, uể oải nằm gục xuống bàn bỗng chốc tràn trề sức sống như được tiếp thêm nguồn sinh khí mới.

Cô Tôn nhìn mọi người mà vừa tức vừa buồn cười. Thôi, không làm khó bọn chúng nữa.

“Cả lớp nghỉ”.

“Ôi, tan học rồi”.

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã. Những học sinh đã sớm ở trong tư thế sẵn sàng lập tức lao ra bảng tin gần sân vận động như những mũi tên đã được kéo căng. Những lớp khác cũng vậy, bỗng chốc trường học xuất hiện cảnh tượng náo nhiệt giống như hàng vạn con ngựa, phi ầm ầm, bụi cuốn mù mịt.

Cô Tôn lo lắng, vội vàng chạy ra phòng học nói to: “Đừng chạy, như thế sẽ rất dễ xảy ra chuyện. Đừng chạy, mau dừng lại...”

Nhưng lúc ấy đâu có học sinh nào chịu nghe lời cô nói. Cô chỉ có thể ử rử đi vào lớp, thu dọn đồ dùng.

Trong lớp vẫn còn một hình bóng nữa chưa rời đi.

Cô Tôn vui vẻ nói: “Chỉ có Hiểu Tranh là ngoan nhất, nghe lời nhất. Em yên tâm, cô tin chắc chắn em sẽ lọt vào vòng trong...”

Hiểu Tranh mỉm cười khiêm tốn ánh mắt hướng ra cửa sổ nhìn về phía bảng tin đang bị bao vây trong biển người.

“Mình có thể lọt vào vòng trong không?”. Hiểu Tranh thầm nói với mình.

Hiểu Tranh ngồi trước cây đàn tranh, luyện tập bản nhạc mà mình sẽ chơi trong buổi phỏng vấn. Đột nhiên cô dừng lại, không biết vì đàn sai điệu hay là quên nhạc.

“Hiểu Tranh, Hiểu Tranh”. Một giọng nói phấn khích vang lên ngoài cửa sổ.

Cô đang băn khoăn không biết rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào thì một anh chàng đẹp trai chạy vào phòng nhạc.

Cơ thể hoàn mỹ trong bộ thể thao mới nhất của Adidas, mái tóc ngắn sành điệu càng làm tôn lên vẻ đẹp trai của anh.

Đó là Nghị Vĩ.

Đôi lông mày đang chau lại bỗng giãn ra. Cô nhìn Nghị Vĩ mồ hôi đầm đìa, mỉm cười trêu đùa: “Làm gì mà chạy hớt hơ hớt hải thế. Chạy nhanh như vậy cứ như sợ em không biết anh là tiền đạo chủ lực của đội bóng ý”.

“Muốn nhanh chóng thông báo tin mừng cho em mà”. Nghị Vĩ vuốt mái tóc mềm mượt của cô, vui mừng nói: “Hiểu Tranh, chúc mừng em, em lọt vào vòng trong rồi”.

“Thật sao?”. Hiểu Tranh ngược mắt nhìn anh, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng rực rỡ, khó mà giấu được nỗi vui mừng.

“Ha ha, anh cứ tưởng em không quan tâm cơ đấy. Thì ra em cũng rất căng thẳng”. Trần Nghị Vĩ cũng trêu chọc cô.

Hiều Tranh nhú mày: “Ai bảo em không quan tâm?”.

“Thế sao mọi người đều đến bảng tin xem còn em thì không đi?”. Nghị Vĩ tò mò hỏi. Cả trường vây quanh bảng tin như một đàn ong vỡ tổ, vì sao Hiều Tranh lại có thể kiếm chế được?

“Bây giờ đi chẳng phải là chen chúc khổ sở sao? Em không vội, dù sao thì sớm hay muộn cũng sẽ biết. Hơn nữa...”. Cô mỉm cười rồi thật thà nói: “Em tin mình có thể lọt vào vòng trong”.

“Khoác lác”. Nghị Vĩ bóp mũi cô rồi tươi cười nói. Chỉ có điều Hiều Tranh xuất sắc như thế, có thể lọt vào vòng trong cũng không có gì là đáng ngạc nhiên.

“Đi thôi anh giúp em vác đàn”. Anh vừa nói vừa giúp cô cất cây đàn vào hộp. “Về nhà nói cho bố mẹ anh biết, không biết họ sẽ vui mừng như thế nào...”.

Hiều Tranh mỉm cười xách túi theo sau Nghị Vĩ. Chiếc đàn tranh nặng nề trở nên nhỏ bé khi ở trên lưng một anh chàng cao to đẹp trai như Nghị Vĩ. Cô thầm nghĩ: Có một người anh trai như thế này thật là hạnh phúc.

VOL 1-4

“Keng...”.

Mấy đồng xu rơi xuống đất qua lỗ thủng của chiếc cặp sách cũ nát, sau đó lăn vào bụi cỏ xanh rì ở góc vườn.

Hiều Tranh buồn rầu nhìn lỗ thủng dưới cặp sách, hít một hơi thật sâu. Chiếc cặp sách này bố Nghị Vĩ tặng khi mới vào cấp hai. Dùng được hơn hai năm rồi, đã bắt đầu cũ nát. Cô đập tay vào cặp sách rồi khẽ nói: “Nốt học kỳ này là tốt nghiệp rồi, mày không chịu kiên trì một chút nữa sao?”.

Sau một hồi phàn nàn về chiếc cặp sách, cô bắt đầu đi vào bụi cỏ, cúi người tìm kiếm mấy đồng xu đã “chạy trốn”. Đây là tiền ăn sáng của mấy ngày liền, nhất định phải tìm thấy. Hiều Tranh tự nhủ.

Cách đó không xa, mấy nữ sinh vây quanh một nữ sinh vênh vác hồng hách, chậm chậm đi tới.

“Ly Ly, cậu giỏi thật đấy. Cuộc thi tuyển chọn học sinh trao đổi lần này có mấy trăm học sinh đăng ký, nhưng cậu đã là một trong năm người lọt vào vòng trong. Thật không hổ là hoa khôi tài sắc song toàn của lớp 9B, chúng mình”. Một cô gái nịnh nọt.

“Cái gì! Ly Ly là hoa khôi của trường trung học Quang Hoa chúng ta”. Một cô gái khác nhanh chóng nâng cấp từ “hoa khôi của lớp” sang “hoa khôi của trường” để đòi lấy nụ cười đắc chí của cô gái tên là Ly Ly kia.

“Úi giời, mấy người làm gì mà ngạc nhiên thế. Chẳng qua chỉ là lọt vào vòng trong của chương trình trao đổi học sinh Trung - Hàn thôi mà? Đó là chuyện con con không đáng nhắc đến. Đối với Ly Ly ta thì chuyện ấy là cái quái gì cơ chứ?” Ly Ly nói với giọng điệu hết sức kiêu ngạo.

“Đúng thế, đúng thế”. Đám a dua tâng bốc vội hòa theo: “Lọt vào vòng trong thì đã là gì chứ? Chắc chắn Ly Ly của chúng ta sẽ trở thành người đại diện cho toàn trường sang Hàn du học”.

Nói thế còn nghe được. Lưu Ly Ly nở nụ cười hài lòng.

“Nhưng...”. Một nữ sinh nghi ngờ nói: “Chắc là cạnh tranh rất ác liệt. Những người lọt vào vòng trong đều là những người rất xuất sắc. Hơn nữa mọi người đều nói chắc chắn là Tần Hiểu Tranh của lớp 9A sẽ giành chiến thắng. Mình cũng thấy rất có lý. Cô ta là người đa tài, thành tích học tập, tài năng, hướng mạo đều xuất chúng”.

Cái gì? Dám nghi ngờ Ly Ly ta không thể thắng được con nhỏ đó sao? Lưu Ly Ly tức giận trợn mắt nhìn cô nữ sinh không biết điều kia.

Chết rồi, công chúa tức giận rồi. Hai cô nữ sinh thấy vậy vội vàng gõ vào đầu người gây ra tai họa rồi tức giận nói: “Nói nhăng nói quậy gì thế? Cũng không nghĩ xem con nhỏ Tần Hiểu Tranh nghèo nhất trường làm sao có thể thắng được công chúa của chúng ta? Đúng là cái đồ không có đầu óc”.

“Biết rồi”. Người gây ra tai họa nhăn nhó xoa đầu, tuy không dám nói gì nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ Ly Ly không thể thắng được Tần Hiểu Tranh.

Lưu Ly Ly nghĩ rằng sự nghi ngờ chất vấn ấy là nỗi nhục to lớn, vì thế quyết định dùng sự thật không thể chối cãi để thuyết phục mọi người.

Cô ta ngó nghiêng liếc nhìn xung quanh. Ha ha, không có ai ở đây cả. Làm ra vẻ rất thần bí, cô ta hạ thấp giọng nói: “Mấy người đều là chị em tốt của ta, vì thế ta sẽ nói cho mấy người biết một bí mật. Chỉ có điều, không được phép tiết lộ với người khác, biết chưa?”.

Bí mật? Những kẻ bợ đỡ có vẻ rất phấn khích. Ba cái đầu chụm lại, đồng thanh hỏi: “Bí mật gì vậy?”.

“Thực ra cuộc thi tuyển chọn học sinh trao đổi Trung - Hàn lần này ta đã có chân trong rồi. Ha ha, vì thế, cái con ranh Tần Hiểu Tranh kia làm sao mà thắng được”.

Thì ra là thế! Mấy nữ sinh kia gật đầu lia lịa, không hề có chút nghi ngờ nào nữa. Cũng đúng thôi, bố của Ly Ly chính là hiệu trưởng của trường. Vì thế miếng mồi béo bở sao có thể để cho người khác xơi được? Haizz, thật là đổ ky, sao cô ta lại may mắn thế cơ chứ.

“Vì thế mình đã nói rồi mà, Ly Ly của chúng ta chắc chắn sẽ thắng”. Những kẻ nịnh bợ vội nói.

Nhìn thấy dáng vẻ tin tưởng và ngưỡng mộ của các chị em tốt, Lưu Ly Ly cười khoái chí: “Hôm nay ta rất vui mời các người đi ăn Macdonald”.

“Thật chứ?”. Giọng nói vô cùng phấn khích.

“Dĩ nhiên rồi, tiêu thư ta đây đã bao giờ nói dối chưa? Đi thôi”

“Ha ha, Ly Ly của chúng ta thật là hào phóng...”.

Bóng của các cô gái khuất dần, phía sau bụi cây thấp là một khuôn mặt tái nhợt.

Tay trái cầm mấy đồng xu đã tìm thấy dưới gốc cây, Hiểu Tranh buồn bã đứng dậy. Cô hoàn toàn không thể ngờ rằng vì ngồi ở đây tìm mấy đồng xu mà lại nghe được chuyện kinh thiên động địa này. Thì ra thì ra danh hiệu học sinh trao đổi đã sớm thuộc về con gái của hiệu trưởng. Vậy thì việc gì phải công khai tuyển chọn? Chẳng phải là lừa gạt mọi người sao? Bàn tay phải thanh mảnh nắm chặt quai cặp sách, nỗi phẫn nộ trong lòng dần dần lan ra toàn thân.

Nhưng phẫn nộ thì có ích gì chứ? Nghĩ đến đây, cô buông tay ra, ngã người vào gốc cây gần đó. Cô bắt lực nhắm mắt. Nghĩ đến giấc mơ đàn tranh của mình giờ đây khó mà thực hiện được, nghĩ đến người mà cô ngày nhớ đêm mong.

Nước mắt trào dâng trên khóe mi.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời cao xanh vời vợi, cái nắng gay gắt thiêu đốt con người. Nhưng lúc này Hiểu Tranh chỉ thấy toàn thân lạnh run. Cái lạnh thấu vào tim gan.

VOL 1-5

Lại là thời gian mười phút nghỉ giữa giờ quý báu. Hành lang phòng học và sân vận động là nơi mà học sinh tụ tập hít thở không khí trong lành. Dĩ nhiên, căng tin trường còn đông hơn, người đông nườm nượp. “Có thực mới vực được đạo” mà. Các bạn học sinh quán triệt câu nói ấy một cách triệt để.

Ngoài ăn, chức năng quan trọng khác của miệng dĩ nhiên là nói. Vì thế gần như học sinh toàn trường đều tranh thủ mười phút quý báu này để nói bô bô không ngừng. Chủ đề náo nhiệt nhất hiện nay dĩ nhiên là danh hiệu học sinh trao đổi Trong - Hàn sẽ thuộc về ai.

Hiểu Tranh đứng trước cửa sổ, giống như một đứa trẻ dùng ngón tay vẽ các nốt nhạc trên tấm cửa kính phủ đầy bụi, lắng lẽ lắng nghe những âm thanh vang lên bên tai.

“Sao thế, một mình ủ rũ đứng đó vẽ gì thế? Có tâm sự gì sao?” Nhìn thấy Hiểu Tranh đứng trước cửa sổ một mình, Nghị Vĩ lại gần vỗ vai cô, mỉm cười và hỏi.

“Anh à, không có gì”. Hiểu Tranh cúi đầu, nhưng tay vẫn không ngừng vẽ.

“Hiểu Tranh, em có chuyện gì thì nói cho anh biết đi”. Đột nhiên Hiểu Tranh dừng tay, ngược nhìn Nghị Vĩ, ánh mắt toát lên nỗi âm ức.

“Hà? Có chuyện đó sao?”. Sau khi biết thông tin mà Hiểu Tranh đã nghe được, Nghị Vĩ vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Đôi lông mày đẹp như tranh vẽ chau lại.

Hiểu Tranh buồn bã quay đầu, bắt giắc hướng ánh mắt về phía sân vận động rộng lớn. Cánh cửa tự động của trường từ từ mở ra, hai chiếc xe đen sang trọng tiến vào sân trường...

Hiểu Tranh cảm thấy kỳ lạ. Theo quy định của nhà trường, thông thường xe con không được vào trường. Không biết đây là nhân vật quan trọng như thế nào mà có thể lái xe vào trường?

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu: Lẽ nào là...

Cánh cửa màu đen mở ra, mấy người mặc complet sang trọng trông giống như lãnh đạo bước xuống. Hiệu trưởng hỏi đầu cung kính đứng trước xe tiếp đón.

Bỗng nhiên cô thấy kích động hẳn lên. Chương trình trao đổi học sinh Trung - Hàn lần này không phải chỉ đơn thuần là cuộc tuyển chọn học sinh ưu tú của trường mà là cuộc tuyển chọn của thành phố. Vậy thì chắc chắn sẽ phải được sự thẩm định của những ngành cấp cao có liên quan. Nếu như vậy thì mình vẫn còn cơ hội.

Hiệu Tranh vẫn chưa kịp suy nghĩ sâu xa hơn thì Nghị Vĩ không nói một lời mà kéo tay cô chạy về phía đám người kia.

Cô chạy phía sau anh, bước chân loạn nhịp, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng nói: “Anh, anh định làm gì vậy?”.

Nghị Vĩ ngoảnh đầu, mỉm cười đắc chí.

Một anh chàng đẹp trai kéo tay một cô gái xinh đẹp chạy giữa sân trường. Cảnh tượng ấy thu hút ánh nhìn của học sinh toàn trường.

Nghị Vĩ không quan tâm đến điều đó. Lúc này, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là hy vọng có thể ngăn những người kia lại trước khi họ bước vào phòng hiệu trưởng.

Mấy người đó đã đi tới cửa phòng hiệu trưởng. Anh lao nhanh với tốc độ của ánh sáng. Hiệu trưởng Lưu béo ú đã tươi cười rạng rỡ đứng đón ở cửa: “Chào mừng các lãnh đạo đến với trường chúng tôi”.

Mấy người đó lịch sự gật đầu, đang chuẩn bị bước vào thì nghe thấy một giọng nói vang dội: “Xin bác chờ một chút...”.

Mấy người đó ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một nam sinh cao to đẹp trai đang chạy như bay về phía mình. Phía sau còn có một nữ sinh xinh xắn, thanh tú. Họ dừng bước, tò mò chờ đợi hai học sinh đang chạy tới.

Hiệu trưởng Lưu tức giận nhìn hai người. Mặt ông ta sa sầm xuống: “Hai cô cậu không vào lớp học mà chạy đến đây làm gì? Máy vị đây đều là lãnh đạo thành phố, sao cô cậu có thể vô lễ như thế được? Còn không mau về lớp học đi”. Nói xong, ông ta quay đầu lại nói với mấy vị khách như muốn lấy lòng: “Thật ngại quá, các lãnh đạo đừng để ý đến hai em học sinh không hiểu biết này”.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu mỉm cười và nói:

“Không sao, ông đừng trách chúng”. Sau đó, ông ta quay đầu lại nhìn hai em học sinh trước mặt, nhẹ nhàng hỏi:

“Hai cháu có chuyện gì sao?”.

Đúng vậy, chuyện gì? Hiểu Tranh nhìn Nghị Vĩ mới ánh mắt đầy nghi ngờ.

Mặc dù tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nhưng Nghị Vĩ vẫn dũng cảm nói: “Xin hỏi có phải các bác đến tuyển chọn học sinh trao đổi Trung - Hàn đúng không ạ?”.

Nhìn hai đứa trẻ có chút liêu lĩnh trước mặt, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Người đàn ông trung niên dẫn đầu đoàn mỉm cười và hỏi Nghị Vĩ: “Đúng vậy, cháu có chuyện gì sao?”.

Hiệu trưởng Lưu tức giận nhìn Nghị Vĩ và Hiểu Tranh, trong đầu ông ta có hàng tá câu hỏi không có lời giải. Ông ta vẫn còn đang suy nghĩ thì Nghị Vĩ đã lớn tiếng nói: “Cháu muốn giới thiệu một người”.

Vừa nghe thấy câu nói ấy, hiệu trưởng Lưu giật bắn cả mình. Cái thằng ranh này định giờ trò quỷ quái gì đây? Nghị Vĩ vừa nói, vừa đẩy Hiểu Tranh lên trước.

“Chính là cô ấy, Tần Hiểu Tranh, cháu muốn giới thiệu Tần Hiểu Tranh”.

Tất cả những chuyện bất ngờ này khiến Hiểu Tranh ngây người, người cô đông cứng như một pho tượng.

“Giới thiệu cô bé này, ha ha”. mấy người đàn ông trung niên nhìn nhau rồi bật cười.

“Chẳng phải trường cháu công khai tuyển chọn sao? Lẽ nào cháu không được chọn?”

Hiểu Tranh chỉ đứng ngây ra đó giống như bị người ta điếm huyết vậy. Cô không nói được lời nào, chỉ thấy đầu óc trống rỗng.

“Em nói đi, Hiểu Tranh”. Nghị Vĩ đứng sau thúc giục Hiểu Tranh.

“Nếu cháu không có gì để nói thì chúng ta đi đây”. Một người đàn ông trung niên nghiêm nghị nói.

Thấy Hiểu Tranh đứng ngây như một pho tượng, Nghị Vĩ sốt ruột nói: “Xin hãy cho chúng cháu thêm một chút thời gian. Thực ra cô ấy là một trong năm người lọt vào vòng trong. Chỉ có điều...”. Nghị Vĩ nhìn hiệu trưởng Lưu đang toát mồ hôi vì căng thẳng với ánh mắt đầy khinh bỉ và nói: “Cuộc thi tuyển ở trường chưa chắc đã công bằng”.

“Thật sao?”. Người đàn ông trung niên quay sang nhìn hiệu trưởng. Chỉ thấy hiệu trưởng Lưu có vẻ lúng túng, sắc mặt tái nhợt. Ông ta nghĩ một lúc rồi nói: “Tuy không đúng với trình tự tuyển chọn, nhưng nếu các cháu đã đến đây rồi,

chỉ cần thuyết phục được mọi người thì trong quá trình tuyển chọn nhất định các bác sẽ đảm bảo công bằng tuyệt đối”.

“Thật à?” Hiểu Tranh như lấy lại được tình thân, nhìn họ với ánh mắt ngạc nhiên vui mừng. Sau khi nhận được ánh mắt khẳng định, cô hít một hơi thật sâu, không ngừng tự nói với mình: “Tần Hiểu Tranh, nhất định phải nắm lấy cơ hội này, thể hiện bản thân thật tốt. Giấc mơ đến Hàn Quốc học kỹ thuật đánh đàn tranh xuất chúng và gặp người tài trợ đều phụ thuộc vào sự thể hiện của mày lúc này”.

Cô tự tin ngẩng mặt, nhìn Nghị Vĩ bằng ánh mắt kiên định, sau đó quay đầu lại, tự tin nói: “Thứ nhất, cháu tự học tiếng Hàn đã bảy năm rồi. Có thể giao tiếp tiếng Hàn thành thạo, hiểu về văn hóa, lịch sử của Hàn Quốc”.

Mọi người chăm chú lắng nghe, có người gật đầu, người đàn ông trung niên kia nhìn Hiểu Tranh bằng ánh mắt hết sức ngạc nhiên.

Nghị Vĩ đứng sau cô, mỉm cười vui sướng.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Hiểu Tranh càng tự tin hơn. Cô nói tiếp: “Thứ hai, cháu có năng khiếu nghệ thuật. Cháu yêu đàn tranh và đã giành được rất nhiều giải thưởng. Nếu là học sinh trao đổi Trung - Hàn thì cháu nghĩ không chỉ trao đổi con người mà còn trao đổi văn hóa truyền thống của hai quốc gia”.

“Hơn nữa, ước mơ của cháu là kế thừa di nguyện của mẹ cháu, trở thành nghệ sĩ đàn tranh xuất sắc, để nhiều người hiểu về loại nhạc cụ dân tộc cổ xưa này. Cô giáo năng khiếu của cháu nói, có một nghệ sĩ đàn tranh vô cùng ưu tú đang dạy học ở đại học Seoul. Học sinh trao đổi Trung - Hàn lần này được cử sang trường cấp ba của Đại học Seoul. Như vậy chẳng phải là cháu sẽ có cơ hội để học tập kỹ năng biểu diễn đàn tranh xuất sắc nhất sao?”

Không ngờ cô bé này lại có những hiểu biết sâu sắc và hoài bão lớn lao như thế. Mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng. Một lãnh đạo không kìm được hỏi: “Di nguyện? Đó là...”.

Hiểu Tranh rất ít khi nhắc đến bố mẹ quá cố của mình. Nhưng hôm nay cô không thể kìm nén được tình cảm của mình. Hiểu Tranh xúc động nói: “Bố mẹ cháu mất trong một lần tai nạn xe. Cháu trở thành trẻ mồ côi. Lúc mà cuộc sống của cháu khó khăn nhất, lúc mà cháu không biết dựa vào ai thì một người Hàn Quốc tốt bụng đã chủ động tài trợ cho cháu. Vì thế mà cháu mới tiếp tục được đi học. Cháu hy vọng một ngày nào đó mình được đến Hàn Quốc, có thể gặp người ấy để nói lời cảm ơn. Vì thế bao nhiêu năm nay cháu đều tự học tiếng Hàn. Nếu cháu có thể trở thành học sinh trao đổi Trung - Hàn thì cháu có thể thực hiện được ước mơ của mình. Hơn nữa lựa chọn cháu càng thể hiện được ý nghĩa của chương trình trao đổi học sinh Trung - Hàn”.

Sự kiên định và niềm khao khát trong đôi mắt của Hiểu Tranh đã truyền sang tất cả những người có mặt ở đó.

Người đàn ông trung niên kia mỉm cười hỏi Hiểu Tranh: “Cháu nói hay lắm. Cháu tên là gì? Học lớp nào?”.

“Cháu là Tần Hiểu Tranh, học sinh lớp 9A”. Hiểu Tranh vui mừng trả lời.

Chú thích:

(1) Không tước đông nam phi tên một bài nhạc phú đời Hán, kể về chuyện tình của chàng Tiêu Trọng Khanh và nàng Lưu Lan Chi, cũng là tên một khúc nhạc kể về câu chuyện này.